

Arrest

**nr. 44 373 van 31 mei 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slovaakse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 12 maart 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 maart 2010 tot afgifte van bevelen tot terugbrenging (bijlagen 38).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 12 juni 2009 een aanvraag van een verklaring van inschrijving als "*werknemer of werkzoekende*" in.

1.2. Op 15 januari 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 2 maart 2010 tot de afgifte van een bevel tot terugbrenging met betrekking tot de twee minderjarige kinderen van

verzoekster. Deze beslissingen, die verzoekster op 8 maart 2010 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“(…) Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering.

(…)

REDEN VAN DE MAATREGEL :

Artikel 7, 1, 2° van de wet van 15/12/1980 : Het legaal verblijf in België is verstreken. Het recht op verblijf werd aan de moeder van betrokkene geweigerd door bureau Lang Verblijf.

Deze beslissing is overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat ingediend moet worden, bij verzoekschrift, binnen de dertig dagen na de kennisgeving van deze beslissing. (…)

Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.4. Bij arrest nummer 42 561 van 29 april 2010 verwierp de Raad het beroep dat werd ingesteld tegen de beslissing van 15 januari 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40bis, § 2, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) iuncto artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Ter adstruering van haar eerste middel stelt verzoekster het volgende:

“De twee bevelen tot terugbrenging worden (als) volgt gemotiveerd:

Artikel 7, 1, 2° van de wet van 15/12/1980: het legaal verblijf in BELGIË is verstreken. Het recht op verblijf werd aan de moeder van betrokkene geweigerd door het bureau lang verblijf.

Verzoeker wenst te verwijzen naar de volgende wettelijke bepalingen:

Artikel 40 bis par. 2 3° stelt:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 (de motiveringswet) stelt:

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de Juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

Verzoeker stelt vast dat de motivering van het bestreden bevel volledig mank loopt.

Verzoeker wenst te verwijzen naar haar stuk 2. Haar stuk 2 betreft een bijzonder verblijfsdocument. Het betreft een bijlage 35. In dit document staat duidelijk vermeld: Gemachtigd in het Rijk te verblijven in afwachting dat op zijn/haar beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is beschikt.

Verzoeker haar verblijf is derhalve gedekt door een verblijfsdocument. Verzoeker verblijft aldus geldig op het grondgebied. Zij heeft toestemming van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratiebeleid om in het Rijk te verblijven.

Het gevolg van het feit dat verzoeker als wettelijke vertegenwoordigster en als bloedverwant van haar twee minderjarige kinderen in het Rijk mag verblijven, mogen dus ook conform artikel 40 bis par. 2 3° ook haar minderjarige kinderen in het Rijk verblijven.

Derhalve is de beslissing in strijd met artikel 40 bis par. 2 3°. Een beslissing van de administratie in casu het bevel tot terugneming dd 8 maart 2010 dat in strijd is met een bepaling die door de wetgever werd goedgekeurd, dient te worden vernietigd.

De motivering dat het legaal verblijf van verzoeker verstreken is, is niet correct. Zoals hierboven gesteld is het verblijf van verzoeker legaal. De motivering is aldus niet correct. Artikel 3 van de motiveringswet stelt nochtans dat de motivering van de beslissingen afdoende dient te zijn. Zij dient tevens de juridische overwegingen te vermelden. Welnu de juridische overweging dat het legaal verblijf van moeder is verstreken is niet correct. Derhalve is de juridische overweging niet afdoende.

Het bevel tot terugneming is aldus in strijd met artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en dit aldus te worden nietigverklaard.”

2.1.2. Verweerder werpt op dat de bestreden beslissingen niet dienen uitgevoerd te worden zolang de bijlage 35 die verzoekster werd ter hand gesteld niet wordt ingetrokken en benadrukt dat de bestreden beslissingen niet mogen gelezen worden als zou afbreuk gedaan worden aan de schorsende werking van het beroep tot nietigverklaring dat werd ingesteld tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 15 januari 2010. Hij betoogt dat de verblijfstoestand van de minderjarige kinderen van verzoekster onlosmakelijk verbonden is met de verblijfsstatus van hun moeder, en dat aangezien aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend het legaal verblijf van de kinderen ook een einde neemt overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Verweerder stelt voorts dat de motieven van de bestreden beslissingen eenvoudig in deze beslissingen kunnen gelezen worden.

2.1.3. In haar repliekmemoirie volhardt verzoekster in het middel.

2.1.4.1. De Raad merkt op dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een bestuursbeslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze beslissingen werden genomen. Er wordt, met vermelding van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, immers gesteld dat het legaal verblijf van de kinderen van verzoekster verstreken is, daar verzoekster zelf het recht op verblijf werd geweigerd. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.1.4.2. Verzoekster kan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat artikel 40bis, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet geschonden werd en dat aangezien zij over een verblijfsdocument beschikte haar kinderen ook in het Rijk mochten verblijven. Het is immers niet betwist dat aan verzoekster op 15 januari 2010 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en verweerder de verblijfsrechtelijke aanspraken die verzoekster maakte dus reeds had afgewezen op het ogenblik dat de bestreden beslissingen genomen werden. Verzoekster stelt dat zij de nietigverklaring vorderde van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en dat zij in het bezit gesteld werd van een bijlage 35. Er dient evenwel op gewezen te worden dat, overeenkomstig artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, het indienen van een verzoek tot nietigverklaring tegen een beslissing waarbij het verblijfsrecht geweigerd wordt aan een burger van de Unie en hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven slechts tot gevolg heeft dat deze maatregel niet gedwongen mag worden uitgevoerd. Uit voormelde wetsbepaling kan geenszins afgeleid worden dat verzoekster tijdens het onderzoek van haar verzoek tot nietigverklaring gemachtigd of toegelaten zou zijn tot een verblijf in het Rijk. Het feit dat in een bijlage van het koninklijk besluit van 8

oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen sprake is van "gemachtigd" kan voorts geen afbreuk doen aan een andersluidende wetsbepaling. Er blijkt daarenboven niet dat verzoekster nog enig belang heeft bij dit onderdeel van haar middel, nu vaststaat dat haar verzoek tot nietigverklaring bij arrest van de Raad van 29 april 2010 met nummer 42 561 werd verworpen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 7.1 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Zij verstrekt volgende toelichting.

"A: kinderrechten verdrag

Verzoeker is moeder van 2 kinderen: (S.) en (M.). Haar kinderen hebben een bevel ontvangen om het grondgebied te verlaten (de bestreden beslissing: bevel tot terugneming). Heel concreet komt de uitvoering van de beslissing op het volgende neer: Verzoekers haar kinderen dienen het Belgisch grondgebied te verlaten doch zij zelf dient dit niet te doen. Dit wil zeggen dat de kinderen onvrijwillig worden gescheiden van hun moeder.

Artikel 7. 1 van het verdrag dd 20 november 1989 inzake de rechten van het kind opgemaakt te NEW YORK stelt: Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk het recht zijn ouders te kennen en door hen te worden verzorgd.

Artikel 9 van het verdrag dd 20 november 1989 inzake de rechten van het kind opgemaakt te NEW YORK stelt: De staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn ouders tegen hun wil tenzij de bevoegde autoriteiten, onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechtelijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissing dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind.

Het is duidelijk zoals in de eerste alinea onder punt A hierboven vermeld, indien de kinderen van verzoeker uitvoering geven aan het bevel tot terugbrenging zij gescheiden worden van hun moeder. Zodoende kunnen de kinderen niet meer door hun moeder worden verzorgd gezien de fysieke afstand tussen Slowakije en België (artikel 7). Artikel 9 wordt dan eveneens geschonden. De staten die partij zijn bij het verdrag, die is voor België het geval wat dit verdrag is goedgekeurd bij de wet van 25 november 1991, waarborgen echter dat het kind NIET gescheiden word van ouders.

Door het bevel tot terugbrenging worden de kinderen gescheiden van hun moeder die een verblijfsrecht heeft in BELGIE. De administratie kan conform het kinderrechtenverdrag deze beslissing niet nemen. De administratie is gehouden in de uitoefening van zijn bevoegdheden aan de wet van 25 november 1991 waarbij het bovenvermeld verdrag in werking treed. De beslissing dd. 15 januari 2010 is aldus in strijd met artikel 7 en artikel 9 van het verdrag en dient aldus te worden vernietigd.

B: Artikel 8 EVRM

Artikel 8 EVRM stelt: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Zoals hierboven gesteld werd aan de 2 kinderen van verzoeker een bevel ontvangen om het grondgebied te verlaten (bevel tot terugbrenging).

Het gevolg is dat dit een schending is van artikel 8 EVRM. Verzoeker kan haar familieleven niet meer uitoefenen gezien de fysieke verwijdering tussen Slowakije en België. Verzoeker heeft het recht om in België te verblijven.

Het staat boven water dat artikel 8 directe werking heeft. De bestreden beslissing dd. 15 januari 2010 is aldus een inmenging in het privé-leven van verzoeker. Een inmenging in het privé-leven is enkel en alleen mogelijk om de democratie te redden. Dit is hier geenszins aan de orde.

Het bevel tot terugbrenging dd. 8 maart 2010 is aldus een aanfluiting van artikel 8 EVRM en dient hierdoor te worden vernietigd."

2.2.2. Verweerder laat gelden dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg staat en verzoekster niet vrijstelt van de verplichting om aan de voorwaarden die vervat zijn in de verblijfsreglementering te voldoen. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 7.1 en 9 stelt verweerder dat deze bepalingen geen directe werking hebben.

2.2.3. In haar repliekmemoirie geeft verzoekster te kennen te volharden in het middel.

2.2.4.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden geduïd dat deze verdragsbepaling niet zo kan worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op haar grondgebied te gedogen of een verblijfsrecht toe te staan. Verzoekster laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een verboden inmenging in haar privéleven zou uitmaken. De stelling van verzoekster dat *"een inmenging in het privéleven enkel en alleen mogelijk is om de democratie te redden"*, vindt voorts geen steun in de bewoordingen van deze verdragsbepaling. Het tweede lid van artikel 8 van het EVRM voorziet immers dat een inmenging in het privéleven toegestaan is indien dit in de wet voorzien is en *"in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."* Daargelaten de vraag of de bestreden beslissingen al als een inmenging in het privéleven van verzoekster kunnen beschouwd worden, moet worden opgemerkt dat deze beslissingen door de wet, met name door de Vreemdelingenwet, zijn voorzien en één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreven, aangezien de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving waarbij als uitgangspunt geldt dat het volgens een vaststaand principe van het internationaal recht toekomt aan een staat om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Bovendien houden de bestreden beslissingen geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven; verzoekster en haar kinderen dienen evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (RvS 4 mei 2007, nr. 170.806). Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.4.2. Waar verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 7.1. en 9 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad op dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat aan de kinderen van verzoekster het recht ontnomen wordt om onmiddellijk na hun geboorte ingeschreven te worden, een naam en nationaliteit te verwerven, hun ouders te kennen en door hen te worden verzorgd en dat deze beslissingen evenmin leiden tot een verplichte scheiding van hun ouders.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. Verzoekster heeft geen middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK